

Babiczky Tibor

Six-pack

Miklya Zsoltnak a hatvanadikra

Este volt, fújta a szél, nem hallottalak.
Koponyaúrbn kohósalak.
Szemed tavában horogmagány,
a mélyben tátogó halak.
Úszóhártya lebeg a víz színén,
a pupillád.
És feljön a nap.

Saját naprendszeredben
a csillag te vagy,
hat bolygó kering
és fordul eléd,
kitöréseid vannak, foltjaid,
de egyazon ég
fogad magába végül

téged s bolygóidat.
Szabályos pályán jár az egyik,
a másik szédül,
szemed tavában felkavart iszap.
Zölden derengő csendjét
kinálja, hogy töltekezz vele,
a néma ház.

Hatvan éve zuhog rád a fény,
és váltja őrhelyét
a jéghideg sötéttel.
Időtlenül csak a gondolat ragyog.
És felizzik minden szó
ebben a teremtett pusztulásban,
felizzik, hogy ne fázz.

UV

Gyógyítani nem tudok.
Gyógyulni sem. Őrzök ezt-azt,
de nem őrzök haragot.
Megtanultam a születést éppúgy
fogadni, mint a halált,
s aki bántott, azt éppúgy,

mint aki bennem
otthont talált.
És néha emlékezem.
Bolyongani – elveszni talán –
szeretnék, tanulóéveket
tölteni újra.

Nem betű lenni, csak ékezet.
Megtanulni, aki bántott,
úgy fogadni, mint a halált,
és aki születik, azt úgy,
mint aki bennem
otthont talált.

